

ленъ телескопъ тава число пораста до нѣколко стотины, а пѣкъ пространство-то, въ кое-то тѣ са намѣрватъ, лесно може да са закрыи отъ мѣсяца.

Ако прѣдположимъ, че звѣзды-тѣ сж распрѣснжты въ пространство-то независимо една отъ друга, и ако исчислимъ, въ колко случаи таквозъ тѣхно число ще са струпа въ една коя-да е точка на небе-то, то отъ цѣлы-тѣ милионы случайности ный неше намѣримъ нито една, коя-то бы говорила въ полза на таквозъ прѣдположеніе. Това накара да заключимъ, че въ небесны-тѣ пространства сжществува най-величественъ и най-строгъ порядкъ, по кой-то стотины слнца, обыколени съ подчинены-тѣ тѣмъ мірове, сж всички съединены чрѣзъ тяготѣніе-то въ една велика система. Това на е единственныя примѣръ. Има много подобны прѣдмѣты, сравнително близки до наше-то слнце. Тѣ послѣдователно водятъ нашія умъ къмъ съзерцаніе-то и изслѣданіе-то на тѣзи огромна система отъ системы, на този великъ купъ отъ купове, Млѣчныя-Плѣть, кому-то всички тѣзи принадлежатъ като подчинены членове, самы по себе си огромны, но въ сравненіе съ цѣло-то, тѣ сж само малкы единицы между милионы-тѣ, отъ кои-то той е съставенъ.

Отъ всичко що видѣхмы, не можемъ да не заключимъ, че и между меріады-тѣ блѣскавы свѣтила, разсипаны въ Млѣчныя-Плѣть, тяготѣніе-то проявлява своята сила. Безчисленны-тѣ слнца, кои-то съставляватъ този огромнъ звѣзденъ купъ, трѣба непрѣменно да производятъ взаимно вліяніе едни на другы и само центробѣжна-та сила, коя-то са поража отъ орбитно-то движеніе, може да уравновѣси тѣзи всемірна привлѣкателна сила и да съобщи на тѣзи огромна система велика трайность.

Хершель сполучилъ да измѣри, поне приблизително, джлбины-тѣ на Млѣчныя-Плѣть и да опредѣли относително-то положеніе на наше-то собствено слнце между звѣзды-тѣ отъ кои-то е заобиколено. Той намѣрилъ, че то е намѣстено не много далечъ отъ центра на този великъ звѣзденъ пласть, близо до онѣзи голѣма линія, дѣто главныя звѣзденъ потокъ са раздѣля на два голѣмы рѣжава, кои-то на едно малко разстояніе стоятъ отдѣлно единъ отъ другы, а послѣ пакъ са сливжтъ помежду си въ далечно-то небесно пространство.

Като извършилъ толкозъ много работы, този великъ астрономъ прѣдприелъ да рѣши велика-та задача за слнчово-то движеніе въ пространство-то. Тѣзи задача е толкозъ възвышена, толкозъ смѣла и отъ прѣвъ погледъ съвършено непостижима, що-то едно поминуваніе за нея произвожда твърдѣ малко впечатлѣніе на ума.

Да разгледамы една минута какво обѣема този въпросъ. Человѣкъ са намѣрва на една планета, почти безконечно по-голѣма отъ него. Тѣзи планета, като са върти бърже около ось-та си, въ сжщо-то врѣме са носи по орбита-та си около едно велико централно свѣтило — Слнце-то. Дързновенныя философъ участвова въ всички тѣзи движенія. Той са снабдява съ инструменти, кои-то мѣрятъ разстоянія-та и положенія-та на почти безконечно далечны-тѣ неподвижны звѣзды, като са изложатъ на негово-то критическо изслѣданіе прѣставжтъ да сж неподвижны: тѣ съ чудна скорость са носятъ по всички направленія. На тѣзи звѣзды принадлежи и собствено-то негово слнце; и той, макаръ и да са увелича въ постѣпа-